

Uden iøvrigt at tage Notits af Pigen eller det lille Skrig, der undslap hende ved Synet af ham i et saa luftigt Kostyme, tilkendegav han med et Hovedkast, at hun skulde sætte Bakken fra sig paa Bordet og forsvinde.

Han var om Aftenen taget tidlig hjem fra »Skovbakken«. Dødtræt af Dagens mange Indtryk og de foregaaende Døgn's Rejsestrabadser var han straks faldet i Søvn og havde ikke vidst af sig selv at sige, før han nu til Morgen vækkedes af Arbejdsvognenes Rumlen. Og selv da maatte han en Stund ligge og besinde sig paa, hvor han befandt sig.

Da det var gaaet op for ham, at han var hjemme, stod han straks op. Han havde sat Svogeren, Ivan, Stævne her Kl. 9 til Afgivelse af »Referat«, forinden de fulgtes ad til det berammede Møde hos Max Bernhardt. Han var sig Dagens Betydningsfuldhed bevidst og var fuld af Utaalmodighed efter at tage fat. Hvad der endnu den foregaaende Aften havde været tilbage af Ubeslutsomhed, Tunghed og Utilfredshed i hans Sindsstemning, havde den lange, dybe Søvn faaet Bugt med. Han vilde nu paa afgørende Maade befri sig for alt, hvad der kunde sinke og adsprede ham. I det mindste foreløbigt skulde alt ofres for hans Fremtidsværk, — ogsaa Kærlighedsglæderne. Selv om Jakobe ikke netop var den, han helst saae som sin Hustru, saa bød